

Sygn. akt: I C 519/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz-Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2021 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W.:

a) kwotę 4.640,61 zł (cztery tysiące sześćset czterdzieści złotych i sześćdziesiąt jeden groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

b) kwotę 492 zł (czteryście dziewięćdziesiąt dwa złote) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.723,75 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia trzy złote i siedemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **I C 519/20**

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. wystąpił przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z powództwem o zasądzenie na jego rzecz kwoty 4.652,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 492 złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty tytułem kosztów ekspertyzy rzeczoznawczej. Nadto wniósł

o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie podał, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki A.

o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w ramach którego uznał odpowiedzialność za szkodę

co do zasady i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie

988,21 złotych, które w jego ocenie zostało zaniżone. Powód podniósł, że na podstawie umowy cesji nabył uprawnienie do dochodzenia odszkodowania od pozwanego za szkodę

z dnia 10 kwietnia 2019 roku. Powód wskazał, że poniósł koszty wyceny kosztów naprawienia pojazdu w kwocie 492 złote, które były niezbędne dla prawidłowej oceny szkody.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą

w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne

w sprawie zdarzenia opisanego w pozwie i wypłacił poszkodowanemu kwotę 988,21 złotych tytułem celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Nadto podniósł, że poszkodowany nie udokumentował poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania. Podkreślił również, iż poszkodowany został poinformowany o możliwości dokonania naprawy w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...), które objęte są gwarancją wykonawcy,

z której to propozycji nie skorzystał. Zakwestionował również zasadność żądania przez powoda zwrotu kosztów opinii prywatnego rzeczoznawcy jako niepozostającej w związku przyczynowym ze sprawą.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 kwietnia 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność M. S.. Sprawca w dacie zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A.

z siedzibą w W., który to podmiot przyjął odpowiedzialność za powstałą wskutek w/w zdarzenia szkodę i w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie 988,21 złotych.

(bezsporne, a nadto dowód: decyzja odszkodowawcza – k. 13)

W dniu 29 stycznia 2020 roku M. S. zawarł z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego mu od (...) S.A. z siedzibą w W.

w związku ze szkodą z dnia 10 kwietnia 2019 roku w pojeździe marki A. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 31-33)

W dniu 25 maja 2020 roku (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w G. zawarł

z (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego mu od (...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze szkodą z dnia 10 kwietnia 2019 roku w pojeździe marki A. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 24-26)

W dniu 29 maja 2020 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego mu od (...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze szkodą z dnia 10 kwietnia 2019 roku w pojeździe marki A. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 17-20)

W dniu 6 czerwca 2020 roku została sporządzona kalkulacja naprawy pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...), w której łączny koszt naprawy pojazdu został określony na kwotę 5.641,12 złotych. Za sporządzenie kalkulacji naprawy Biuro (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wystawiła fakturę VAT nr (...), obciążając (...) S.A. z siedzibą we W. obowiązkiem zapłaty kwoty 492 złote.

(dowód: kalkulacja naprawy – k. 34-39, faktura VAT nr (...) – k. 402)

Pismem z dnia 9 czerwca 2020 roku (...) S.A. z siedzibą we W. – powołując się na prywatną ekspertyzę, z której wynika, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosi 5.641,12 złotych – wezwał (...) S.A. z siedzibą w W. do dopłaty różnicy w wysokości 4.652,91 złotych w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, a także do zwrotu w tym terminie kosztów kalkulacji naprawy w kwocie 492 złote.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 15-16)

Koszt naprawy samochodu pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...), który pozwoliłby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody – przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych – wynosi 5.628,82 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego M. P. – k. 73-96)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo w przeważającej części jest zasadne i w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 10 kwietnia 2019 roku co do zasady, stąd też nie wymagają szczegółowego odniesienia kwestie związane z podstawami tej odpowiedzialności.

Sporna pomiędzy stronami pozostawała kwestia granicy odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, przy czym żądanie powództwa zawierało w sobie roszczenie odszkodowawcze dotyczące uzupełnienia dotychczas przyznanego odszkodowania za naprawę pojazdu.

Granice odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołującego szkodę wyznacza art. 361 kc, który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W orzecznictwie sądowym za ugruntowany od dłuższego już czasu należy uznać pogląd wyrażony w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku sygn. akt III CZP 80/11, publ. OSNC 2012/10/112).

Wskazuje się też, że uzyskana tytułem odszkodowania należność może być spożytkowana przez poszkodowanego w dowolny sposób, co oznacza, iż nie musi on za uzyskaną sumę pieniężną dokonywać naprawy uszkodzonego pojazdu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku sygn. akt I CR 151/88, publ. LEX nr 8894,

a także: A. G. Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania część ogólna, publ. LEX 2011). Wskutek tego uznać należy, iż żądanie zapłaty odszkodowania nie musi być poprzedzone naprawą pojazdu. Wynika z tego również, że dokonanie niepełnej naprawy lub naprawy, której koszt był niższy niż rzeczywista szkoda, nie zwalnia odpowiedzialnego za szkodę z obowiązku wypłaty pełnego odszkodowania.

W przedmiotowym przypadku – wobec zasadniczych rozbieżności stron co do kosztów naprawy pojazdu i związanej z tym wysokości szkody – na uwzględnienie zasługiwał wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia kosztów naprawy samochodu uszkodzonego na skutek zdarzenia z dnia 10 kwietnia 2019 roku, które pozwoliłyby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż kwestia ta wymagała wiadomości specjalnych i miała bezpośrednie przełożenie na ocenę wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Powołany w sprawie biegły sądowy M. P. wskazał, że koszt naprawy samochodu marki A. o numerze rejestracyjnym (...), który pozwoliłby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody z dnia 10 kwietnia 2019 roku – przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych – wynosi 5.628,82 złotych.

W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. była przygotowana w sposób fachowy i poparty rzeczową argumentacją, a nadto nie budziła też wątpliwości Sądu pod względem formalnym oraz merytorycznym. Podkreślenia wymaga również, że strony postępowania nie kwestionowały przedmiotowej opinii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i zapatrywania prawne wskazać należy, iż zasadnym było oparcie wysokości szkody na opinii biegłego sądowego M. P., a konkretnie na ustalonych przez niego kosztach naprawy pojazdu i określenie należnego powodowi odszkodowania na kwotę 5.628,82 złotych. Biorąc pod uwagę dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanego kwotę odszkodowania (988,21 złotych) pozostała część należnego odszkodowania winna wynosić 4.640,61 złotych.

Jedynie na marginesie wskazać należy, iż w świetle wyżej zaprezentowanych poglądów i zapatrywań prawnych wskazać należy, iż istotnego – z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy – znaczenia nie mogły mieć zeznania świadka M. S.. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iż podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę stwierdzić należy, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy był fakt, czy poszkodowany faktycznie naprawił swój pojazd, a jeśli tak, to w jakim zakresie i jaki poniósł z tego tytułu koszt. De lege lata brak jest także podstaw prawnych do nakładania na poszkodowanych obowiązku naprawy uszkodzonej rzeczy, tudzież „zmuszania” do jej naprawiania w określony sposób lub przez określony podmiot. Zgłaszający szkodę uprawniony był zatem zrezygnować z propozycji ubezpieczyciela naprawy pojazdu w warsztacie naprawczym współpracującym z pozwanym bez ewentualnych negatywnych konsekwencji z tym związanych.

Zasadne jest również zgłoszone przez powoda żądanie zwrotu kwoty 492 złote jako kosztów prywatnego kosztorysu naprawy przedmiotowego pojazdu. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może bowiem – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku sygn. akt III CZP 24/04, publ. OSNC 2005, nr 7-8, poz. 117). Wydatki poczynione przez powoda związane z pozyskaniem kosztorysu naprawy były konieczne i uzasadnione, bowiem – jak wykazało postępowanie dowodowe, a w szczególności opinia biegłego – pozwany zaniżył należne powodowi odszkodowanie. Ponadto powód nie miał innej możliwości ustalenia rozmiarów poniesionej szkody niż zwrócenie się do rzeczoznawcy. Sam nie posiadał specjalistycznej wiedzy na temat ustalania kosztów naprawy pojazdów czy wyceny utraty wartości pojazdów w związku z naprawą powypadkową. Konieczna w tym zakresie była wiedza profesjonalisty. Poniesienie tego wydatku było więc obiektywnie uzasadnione i konieczne oraz pozostawało w normalnym związku przyczynowym między zdarzeniem a szkodą.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 415 kc w zw. z art. 805 § 2 pkt 1 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku, w pozostałym zakresie powództwo oddalając jako wygórowane (pkt II wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, aprobuując wskazaną w pozwie datę wymagalności świadczeń objętych żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku – stosownie do jego wyniku – na podstawie art. 100 zd. drugie in principio kpc w zw. z art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 kpc w zw. z § 2 pkt 4 i § 15 ust. 1 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 265), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.723,75 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wśród udokumentowanych kosztów procesu znalazła się także opłata sądowa od pozwu w kwocie 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w łącznej kwocie 1.506,75 złotych.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski